

Néhány gondolat egy vietkong zászló kapcsán

A sivatagot tüzesre izzította a nyári nap. Red leugrott a tehervonatról, mihelyst elhagyta az állomást. Lekuporodott egy kicsit északabbra lévő, jókora köcsoport mögé, szart egyet, és kitörölte a seggét pár levéllel. Sétált ötven yardot, leült egy másik kő árnyékába, majd sodort egy cigarettát. Három hippire lett figyelmes, felé haladtak. Két férfi, egy nő. Ők az állomáson pattantak le a vonatról, és most ballagtak visszafelé.

Az egyik srác kezében vietkong zászlót szorongatott. Lágy vonású, veszélytelen két alak. A csajnak viszont szép széles segge volt – majdnem szétrepedt rajta a farmer. Szőke, jócskán pattanásos. Red várt, amíg közel érnek.

„Heil Hitler!” szólalt meg Red.

A hippik fölvihoztak.

„Merre lesz?” kérdezte Red.

„Denverbe próbálunk eljutni. Szerintem megcsináljuk.”

„Nos,” vette át a szót Red, „egy kicsit várni kellene azzal. Kölcsön kell vennem a csajotokat.”

„Ezt hogy értjük?”

„Ahogy hallottátok.”

Red grabancon ragadta a lányt. Egyik kezével a haját markolta, másikkal meg a seggét, miközben lesmárolta. A magasabbik srác előrelépett, s megfogta Red vállát. „Egy pillanat...”

Red fordulásból a földre küldte egy szűk balossal. Gyomortájékra kapta. A férfi a földön heverve próbált levegőt venni. Red a vietkong zászlós másokra nézett. „Tisztulj innen, ha nem akarsz te is.”

„Nyomás,” fordult a csaj felé, „menjünk be oda a sziklák mögé.”

„Nem, nem akarom,” ellenkezett a lány, „nem akarom.”

Red előkapta rugós svájci kését: elővillant a penge. A penge lapját az orrához nyomta.

„Mit gondolsz, hogy festenél orr nélkül?”

Néma csönd.

„Lenyisszantom.” Elvigyorodott.

„Nézzé,” szólalt meg a zászlós alak, „ezt nem viszi el szárazon.”

„Rajta, csajszyikám,” mondta Red, s lökdösni kezdte a sziklák felé.

Eltűntek. A zászlós férfi komájához lépett, hogy fölsegítse. Ott álltak és vártak néhány pecig.

„Sallyt ott hátul nyüstöli. Mit tegyünk? Nekifogott megdöngetni.”

„Mit tegyünk? Ez egy örült.”

„Valamit tennünk kéne.”

„Sally azt gondolja, mi aztán szart se érünk.”

„És tényleg. Ketten vagyunk. Kordában tarthattuk volna.”

„Kés van nála.”

„Na és. Lefoghattuk volna.”

„Átkozottul nyomorultnak érzem magam.”

„Na és Sally mit érezhet szerinted? Épp most erőszakolják.”

Tovább vártak. A gyomrosba beleszaladó alakot Leónak hívták. A másik a Dale nevet kapta. Forrtak a napon. „Két cigink maradt,” mondta Dale, „rágyújtunk?”

„Hogy a pokolba tudnánk elcigizgetni, miközben tudjuk, mi folyik a sziklák mögött?”

„Igaz. Uramisten, mi tart ilyen sokáig.”

„Istenem, nem tudom. Szerinted megölte?”

„Kezdek aggódni.”

„Talán jobb lesz, ha meglessem őket.”

„De csak óvatosan.”

Leo megindult a sziklák felé. Kisebb magaslat némi bozóttal. Fölkúszott, hogy lesandítson a bozót mögül. Red még mindig farkalta Sallyt. Leo bámulta őket. Úgy tűnt, sosem ér véget. Red egyre csak pumpált. Leo lekúszott a dombocskára aljára, és visszasétált Dale mellé.

„Szerintem Sally egész jól van,” mondta.

Vártak.

Végül előjöttek onnan. Megindultak feléjük.

„Kösz, tesók,” szólalt meg Red. „igen nemes darabba botlottam.”

„Hogy rohadtál meg a pokolban!” fakadt ki Leo.

Red fölkacagott. „Békesség! Békesség!” Ujjjaival fölillantotta a jelet. „Nos, asszem, én megyek is...”

Red gyorsan sodort egy cigit, mosolyogva nyálazta meg a papírt. Rágyújtott, beszívta a füstöt, majd megindult nyugatnak, próbált az árnyékban haladni.

„Térjünk át a stopra,” javasolta Dale. „A vonattal nem érünk oda.”

„Az autót nyugatra van,” mondta Leo, „induljunk.”

Ballagni kezdtek nyugat felé.

„Krisztusom,” szólalt meg Sally, „alig bírok menni! Ezt az állatot!”

Leo és Dale hallgattak.

„Remélem, nem ejtett teherbe.”

„Sally,” szólalt meg Leo, „sajnálom...”

„Oh, fogd már be!”

Haladtak tovább. Kezdték késő délutánra fordulni, egyre csökkent a hőség.

„Gyűlölöm a férfiakat!” szögezte le Sally hirtelen.

Egy bokor alól nyúlak szökkent elő, Leo és Dale összerezzenek, amint elfutott.

„Egy nyúl,” mondta Leo, „egy nyúl.”

„Beszartatok tőle, ugye?”

„A történetek után maradt bennünk némi nyugtalanság.”

„Némi nyugtalanság? És én? Ülünk le egy kicsit. Elfáradtam.”

Akadott ott egy kis árnyékos rész. Sally ült középen.

„Tudjátok, azért...” kezdte Sally.

„Mit?”

„Azért nem volt olyan rossz. Úgy értem, szigorúan szexuális értelemben véve. Istenesen belém mártotta. Szigorúan szexuális értelemben véve nem semmi volt.”

„Hogyan?”

„Szóval, erkölcsi értelemben véve persze gyűlölöm. Le kéne löni azt a mocskot. Egy korcs. Egy disznó. Szigorúan szexuális értelemben véve azonban nem volt semmi.”

Csendben ültek ott egy darabig. Aztán elővették a maradék két szál cigit, és körbeadogatva elszívták.

„Bárcsak lenne egy kis hernyónk,” mondta Leo.

„Istenem, tudtam, eljön a pillanat,” szólalt meg Sally, „ti szinte nem is léteztek.”

„Talán boldogabb lennél, ha megerőszakoltalak volna?” kérdezte Leo.

„Ne marháskodj.”

„Szerinted nekem nem menne?”

„Ve le kellett volna mennem. Ti semmik vagytok.”

„Szóval megkedvelted?” kérdezte Dale.

„Felejsétek el!” kiáltott föl Sally. „Irány az autót, és elő a hüvelykujjal.”

„Beléd bikázhatok,” folytatta Leo, „megríkathatlak.”

„Nézhetem?” kérdezte nevetve Dale.

„Nem lesz mit nézni,” zárta le Sally. „Rajta. Induljunk.”

Fölkászálódtak, és elindultak az autót felé. Tíz perc séta. Sally kiállt az útra, és neki fogott stopolni. Leo és Dale elrejtöztek. Megfeledeztek a vietkong zászlóról. Ott hevert az állomáson. A sínek mellett a mocskban. A háború tovább folyt. Hét óriás vöröshangya vágott keresztül a koszos vásznon.

Domokos Tamás fordításai